

siker
könyvek
kiadója

...majd a PuPu,
ha valaki,
hát ő csak tudja.

Kaláska

Szépirodalmi Folyóirat

"Szépszó és Ételem"

2014. július 20.

XIII. évfolyam 7. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Angyaldalárda
Heltai Jenő: Szabadság
Kántor Zoltán: Villamos
Kis-Mezzei Katalin: Szabadon élni
Koosán Ildikó: Bealkonyul
Lelkes Miklós: Nyári napló
Nógrádi Gábor: Félem tudásod
Verasztó Antal: A régész

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton:
(Akár egy nagyváros)
Balogh Örs: Lacika
Bányai Tamás: Símaszk
Bárdos László: Cső
Bodó Csiba Gizella: A Napra bízva
Debreczeny György:
a szentek közbenjárását kéri
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Idegen város
Gligorics Teru: Harangok
Horvath-Hoitsy Edit:
A keskeny úton vissza
Kajuk Gyula: Gyöngybagoly etűd
Kamarás Klára: A 85. évben
Karaffa Gyula: Végjáték
Kaskótó István:
A nyolcvanötödik születésnapra
Kő-Szabó Imre: A váltókezelő
Lehoczki Károly:
Nem jövök hozzád már soha
Ódor György: Hajótörtek dala
Péter Erika: Medárd
Pethes Mária: más ez a békeség
Pethő N. Gábor: Arcaink mögött
Rada Gyula: Egy pártvezérhez
Ricza István: Tücsköt-bogarát
Sárközi László:
A "Reflektiók" ciklusból.
T. Ágoston László: Vervétel
Vadász János: Egyiptom

3. oldal

mikoroszkóp

Szabolcs Piroska rovata

4. oldal

Heltai Jenő
Szabadság

Tudd meg : szabad csak az, akit
Szó nem butít, fény nem vakít,
Se rang, se kincs nem veszteget meg,
Az, aki nyíltan gyűlölhét, szerethet,
A látszatot lenézi, meg nem óvja,
Nincs letagadni, titkolni valója.

Tudd meg : szabad csak az, kinek
Ajkat hazugság nem fertőzi meg,
Aki üres jelszókat nem visít,
Nem áztat, nem ígér, nem hamisít.
Nem alkuszik meg, hű becsületéhez,
Bátran kimondja, mit gondol, mit érez.

Nem nézi azt, hogy tetszetős-e,
Sem azt, kinek ki volt, és volt-e őse,
Nem bámul görnyedőn a kutyabőrre
S embernek nézi azt is aki póre.
Tudd meg : szabad csak az, aki
Ha neve nincs is, mégis valaki,

Vagy forró, vagy hideg, de sose langyos,
Tüzet fölöslegesen nem harangoz,
Van mindene, ha nincs is semmije,
Mert nem szorul rá soha senkire.
Nem áll szemébe húzott vaskalappal,
Mindég kevélyen szembe néz a Nappal,

Vállalja azt, amit jó társa vállal,
És győzi szívvel, győzi vállal.
Helyét megállja mindég, mindenütt,
Többször cirógat, mint ahányszor üt,
De megmutatja olykor, hogy van ökle....
Szabad akar maradni mindörökre.

Szabadság ! Ezt a megszentelt nevet
Könnyelműen, ingyen ajkadra ne vedd !
Tudd meg : szabad csak az,
Aki oly áhítattal mondja ki,
Mint Istenének szent nevét a jó pap.
Szabad csak az, kit nem rettent a holnap.

Ínség, veszély, kín meg nem tántorít
És lelki béklyó többé nem szorít.

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskótó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádné
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskótó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskótó István: Az öreg Joe
Kaskótó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Canadahun
Fullextra
Galamus-Csoport
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert

Brahms
Symphony No.4.
III: Allegro

Hiába őrzi porkolólab s lakat,
Az sose rab, ki lélekben szabad.
Az akkor is, ha koldus, nincstelen,
Gazdag, hatalmas, mert bilincstelen.

Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják,
Hol áldozat nincs, nincs szabadság.
Ott van csupán, ahol szavát megértve
Meghalni tudnak, és élni mernek érte.
De nem azért dült érte harc,
Hogy azt csináld, amit akarsz,

S mindazt, miért más robotolt,
Magad javára letarold,
Mert szabadabb akarsz lenni másnál.
A szabadság nem perzsavásár.
Nem a te árud. Milliók kincse az,
Mint a reménység, napsugár, tavasz,

Mint a virág, mely dús kelyhét kitérve
Ráönti illatát a szomjazó világra,
Hogy abból jótestvéri jusson
Minden szegénynek ugyanannyi jusson.
Míg több jut egynek, másnak kevesebb,
Nincs még szabadság, éget még a seb.

Amíg te is csak másnál szabadabb vagy,
Te sem vagy még szabad, te is csak...
Gyáva rab vagy.

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskótó István
Ketykő István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László

**Naplók, jegyzetek.
(blog)**

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskótó... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskótó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
ANGYALDALÁRDA

Békességet
szívünk nem lel,
mert hiánycikk
lett az ember,
nincs kit óvni,
dédelgetni,
gonoszoktól
védelmezni,
nincs gyarlóság, esendőség,
csak hibátlan ívelő ég,
nincsen gőg és nincs alázat,
nincsen bűn és nincs bocsánat,
nincsen kór és egészség se,
csak a menny megúnt tökélye!
Embertelen
emberek nélkül élünk –
teremts, Atyánk,

Lelkes Miklós
Nyári napló

Hangok futnak, majd egyesülnek, -
zsongás ringat csillogó csendet.
Fent felhő: tejjel megtelt emlő.
Édes lustaság oly kelendő!

Öröknek elhitt pillanat van:
Szellem alszik bezárt palackban.
S lehet: csak én? Át üvegálmon
holnapok piros tüzét látom.

Gyümölcsök érnek és beérnek,
hoznak méz sárgát, mélyen kéket,
ígérő ég-alkonyrubintot, -
fényt, amit rájuk a nap ontott.

Kis tücsök-vers sétál az égen,
de csalódott hegedűjében

embert, de csak miértünk!

Bár a Teremtés nagyszerű dolog:
segédmunkások csak az angyalok,
az érdemi rész Istené,
ő pedig nem szakad belé,
játssza teremt eget, földet, napot.

A Teremtés nekünk nem élvezet,
minden kerub s szeráf belébebed,
ámde az őrangyal-csapat
csak vakarózik ezalatt –
mi dolgozunk e rút herék helyett!

A Teremtés magasztos tett nagyon,
ám hogyha piszkos munkák súlya nyom:
csak kín, csak gond az életünk,
a részletekben elveszünk –
s a Nagy Egész lapít végül agyon!

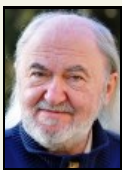

Kis-Mezei Katalin
Szabadon élni

Megállok saját lábamon
– ez másnak tán olykor fájhat –
meghajlok, ha a sors ítélt,
s nem veszttem el koronámat.

Életet adok életért,
és hiszem, túlél a lélek,
arcomat mosollyal takarom,
s nincs ember, akitől félek.

Magamat bátran vállalom,
tudom, hogy mennyit érek,
elnézést – igen, ha van miért –
de kegyelmet sohasem kérek.

Nógrádi Gábor
FÉLEM TUDÁSOD

A sápadt gyermek arcodba bámul,
s megszedülsz, míg százdig felér.
Most érkezted Nyíregyházáról.
Rettegsz. Kést készítsz. Mondd, mit ér?
Tüzes nyelvével csüng le hátul
a szomszéd, kölyke enni kér,
s rád néz a fogda ajtajából.
Ezért haltál meg? Ennyiért?
Félem tudásod, gyöngé jószág.
Félem, mert öklöd öntudatlan,
félem, mert szíved szakadatlan,
félem, mert álmod a valóság.
Akartam lenni madaradnak.
Lennék, de vagyok föld alattad.

1975

dal ottmaradt, szegénylős bánat
szól csak, hangtalan, önmagának.

Fű-, s virágnép, türelem tarka
sokfélesége eltakarja
szemek elől, hogy mindjárt felnő
gondoktól még sötétebb erdő.

Kis tücsök-vers sétál az égen.
Gúnyt is visz a hegedűjében:
- Jó volna harci hőrukk!, menni,
s másik földet is tönkretenni?!

Rábólintanak boldog bábok.
A honi nyár ritkán kiáltott.
Itt nem kell táltos (csúnya, vad ló!).
Itt koronás, szent pénz-parancsszó.

Itt ki sem kételkedik abban:
e táj szelleme a palackban
érzi jól magát, - újraélhet
hamis múltként volt ezredévet.

A zsongás csendet fel nem ébreszt.
Istennek, a Nincsnak mesélek
arról: mily vádlón vörös színt ad
egy keresztre feszített Csillag.

Csüggedt nyári naplóm bezárom.
Palack-börtönben szellemálmom.
Kis tücsök vers, búcsúzó égen,
csupán te érted Messzeségem?

Kántor Zoltán
Villamos

A villamos, a sárga, rút bogár
bedöcögött a fénybe valahonnan,
és most vakon kalimpál, elhagyottan.
Megszédül néha-néha, meg-megáll.

A villamos így tudja csak, sután
körülni útját, lomha fénysugár
zörögve jár előtte. Unja már,
hogy kőre kő és kő jön kő után.

Valami másra vágyik, úgy hiszem.
Puhább talajra, villogó sínen
felpattanó szivárványos tüzekre?

Itt rozsdá perceg benne s mintha vér
peregne, hull a megfakult acél
a csikorgó alattomos sínekre.

Koosán Ildikó
Bealkonyul

Igen, holnap már így lehet,
elpárolog az élvezet;

Verasztó Antal
A régész

A „szarmata herceg” emlékének.

A kardoskúti tanyavilágban most is olyan a nyár, mint hatezer évvel ezelőtt. Régész barátom mondja ezt, aki itt él kinn a pusztán. Azt meg magam teszem hozzá, hogy a régészt hivatása gyakorlása közben egy letúnt világ veszi körül. Ilyenkor az elmúlás elleni mindenféle tiltakozását félretéve végzi munkáját, miközben láthatatlan angyalok veszik körül.

Ezen a szikes alföldi tájon sokáig a szarmaták éltek és uralkodtak, ezért, ha kifordít valamit az ásó vagy ekevas, legtöbbször szarmata emlék kerül elő.

[tovább>>>](#)

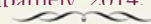
gyengül a szem, süket a fül
a száj csókokért nem hevül;

a bambaképzű éjszakák
magányosak, mint őszi fák,
a gondoltsor kulcsra zár,
nehéz a járás, nő a sár;

de büszke még az öntudat
akár a drogos kábulat,
filmkockáin sok hősi tett
feszít a rozszant bőr megett,

s az akarat is tetre kész...
De álomképet szül az ész,
ha dundi nő, s az ősz ficsúr
telén az ég bealkonyul.

Szombathely, 2014. március 30.

a vendég

Mikola András
festőművész

[Következő oldal>>>](#)

Kaskötő István
A nyolcvanötödik születésnapra

magamnak ajánlva

Mikor én e világra jöttem,
még csak nem is harangoztak.
Tikkasztó nyári éj volt, bódult álomban aludt a falu,
- aratás időben rövid az éjszaka.
Aludt a községháza is..., meg a paplak,
benne a pap, meg a papné,
a kuckóban a kiscseléd hímzett papucsról álmodott.
Aludt az egész nyomorult világ, senki, de senki nem tudta,
hogyan a borbély mesteréknél gyereket várnak.

Két jaj között a bába még vacsorázott, benne volt az alkuba:
két pengő, meg a vacsora.
Lekváros kenyér.
Jobb, mint a semmi,
ja, kérem, ez az év 1929 volt... üres kamra...

Halkan sustorgott a fürdővíz a nagy fazékban,
fogyóban volt már a csutka a tűzhely alatt,
s csak a fájdalom..., a gyerek meg sehol.
A bába csak a vállát rántja...
úgy még sose volt..., aztán elharapja a szót.

Mire megvirradt – abrakadabra –
lettem egy anyakönyvi adat...
egy sorszám a számtalan névsoron és listán,
szerényen meghúzódom úgy a közepe táján,
a „K” betű alatt.

Suttyomban bejártam a fél világot,
a Szárazértől a Csendes-óceánig,
de mintha ott se lettem volna,
lábam nyomát befűtta az idő szele.
Üres tarisznyámban
nyolcvanöt évem, mint mázsás béklyó,
a fájós vállamat húzza...,
én meg titokban a jó öreg Ózra kacsintva,
még új tavaszokról álmodom,
de tudom...

Ahogy jöttem, úgy megyek majd el,
szinte észrevétlenül...
se vastaps, se ováció...

még csak nem is harangoznak.

P. S.
Kérem tisztelettel,
mentségemre legyen mondva,
százharminchárom fát ültettem el.

Kamarás Klára
A 85. évben

Kaskötő Istvánnak

85 év. Hogy elsuhant, ne bánjad.
Amit megéltél, az most már tied.
Lehetett volna más is. Változtatni
nem lehet elszállt, messzi éveket.

Ki tudhatja, hogy mennyi jajtól, bajtól
mentett meg sorsod- mondjuk- végzeted?
Élnél-e még, ha más utakra tévedsz?
Van, ami van. Ez a te életed...

Tőlem nem telik más, csak ennyi:
bólintok, s némán tovább ballagok.
Van még remény, hogy lesz még jobb világ is,
várnak még ránk derűs, szép holnapok.

Albert Lőrincz Márton
(Akár egy nagyváros)

Az én kertemben, a Nagybagmász tövében,
gyöngyöket fércel a hajnal a füvekre.
Az én kertemben, itt a havason,
virágját festi az ibolya kékre,
lilára, sárgára, encián-sötétre.
Törpe, kövér kosbor nyújtózkodik lilán,
halvány ezüstszínben, mélytengeri kétkben,
fenyők karéjában, a fűzöld heverőn,
a nap aranyában, hol madár csicsereg,
serény szöcske szökkel, simogató szél fú.

Mintha nem is volna a huszonegyedik
század, s az elfolyó idő nem lüktetne
mindenben ami él, s itt is körülöttem.

És mintha Áprily csak sétálna itten,
parajdi magányban, a világ szemetét
rakosgatva ki s be, gondjával s módjával
a ritka szerelem nagy titkai közé,
távol az enyedi hulló vakolattól.

A kertemben is van többség s kisebbségi,
őshonos s olyan is, mit telepítettem.
Szétterpeszkedik az okker pipevirág,
s ereszkedik alatt a színpompás mályva,
elhullatja ernyős magvait a pitypang,

Pethes Mária
más ez a békesség

űrbéli csönd a kutyaólbán
önfeledt huzat járkál a szülői ház
szobáiban hirtelen elhunyt szavak
kísértenek magásra nő a kertben
az árvaság árnya beszövi az emlékek
emlékművét a borostyán lassan bomló
ősi rend már nem fogad magába
ez a békesség a pusztulás nyugalma
könnyek belvize rajzol a falakra
csillagírás-szimbólumokat
fájdalom szivárog a hézagokból

T. Ágoston László
Vérvétel

Patonaiéknál az volt a szokás, hogy esténként a tévé előtt
vacsoráztak, miközben buzgón nézték a híradót. Végére is nem árt
az, ha az ember tudja, mi történik a nagyvilágban. Hajdan, amikor
még a gyerekek is haza jártak enni, a konyhában terítettek, a nagy
asztalnál. Hét órakor illett mindenkinek az asztalnál ülnie és frissen
mosott kézzel várni, hogy a mama kimerje a porcióját. Ez volt az
igazság órája. Mindenki elmondta, mi történt vele aznap. Ki, kit,
miért és hogyan bosszantott föl, s kinek miben lehet segíteni.

tovább>>>

Vadász János
EGYIPTOM

lent délen asszuánban
a múzeumi félhomályban láttam
amint ötezer éves álmát alussza egy núbiai

kerek sírjában összegömbölyödve
akár a gyermek kit anyja álomba csókolt
sírba tett köré építve örökkön óvó sziklakerttet

döbbsen álltam s eszméltem
alattam e mosolygó fejben már ötezer éve
én álmodom el nem porladón rendíthetetlen a békét

s szívembe dobbant minden
el nem múlt boldog percem ezüstös fényű
nyári estem mikor még édesanyám puha keze simogatott

ó határtalan élet

sort áll a szegletben, dárdáját kirántva
a szürke vadkapor, egymásba fogodzva
szöszmötél itt-ott sok égszínű szoknyás
szerény nefelejcs, s a délceg margareta,
tróndísze, fehérén, büszke egyenesen.

Annyira emberi minden a kertemben.
Olyan a kertem a havasok ölében,
akár egy nagyváros légi kikötője,
ahova napestig oly sokan érkeznek,
turbános férfiak, szakállas emberek
fekete kipában, férfiak szívükben
vitézkötésekkel, elfeledt opinkák
csoszogásaival, khimárban, szmokingban,
pólóban, ingújjban,
szálegymagányukban s asszonyaikkal,
gyűlölködő szívvel, szerető mosollyal,
megnyugvást kereső üldözöttségükkel.

Érckályha köpenyben jó száraz fenyőfa
pattog a májusi reggel hűvösében.
Ránk fér (bizony mondom) ölelésnyi meleg
ebben a szépségét elrejtő világban,
ebben a rejtekezésre bírt világban.

1929-2007

Horvath-Hoitsy Edit
A KESKENY ÚTON VISSZA

Uram ! - én nem megyek tovább -
én visszafordulok !
Miféle út ez ?! Szűk és kövecses,
és nem tudom, hogy mikor csap le rám
a zsvány, útonálló rettenet !
Nincs angyalokórus, dal se csendül;
dicsőítő fanfár se zendül,
mint királyi bevonuláskor !
Csak vackor hull reám a fákról,
fanyar - megsebzi nyelvemet !
Uram - én tovább nem megyek !
A csend nem peng, mint colhárfa -
szívszorító nyikorgása:
szúette vén palló árok felett.
A hallgatás bozót mögül huhog.
Én - visszafordulok !
Glóriás kereszt sem vezet;
keresztben egymást metsző árnyak,
rögön, mint táborhelyen állnak,
majd hullnak - mily fegyvertől ? - nem tudom.
Holdtalan éj kúszik a szűk úton
s nyüsít, mint árva,
háztól elvert vén eb - kizárva.
S a Fény, az Édes,
az üdvöt hirdető szövétnék
csak messzi, vértelen derengés !
Uram ! - én visszamennék !

EGY PÁRTVEZÉRHEZ

Most nézz magadba hős juhászom,
két habos hullám között a végveszélyben,
mivé lettek a buta birka farkák,
ha hűséges kutyád nyakán béklyót,
fején szoros szájkosarat visel...
s nyájad bégetve bámulja homlokán a glóriát...

Lehoczki Károly
Nem jövök hozzád már soha

A buszmegállóban két járat áll, az egyik csak úgy csöndesen, sötétben, zárt ajtókkal gubbaszt a november végi koraéjszakában, a másiknak egyenletesen dörömböl a motorja, álmos, sárga fény szivárog benne szét, néhány váll és fej kucorog az ablakok mellett, hátul a kipufogóból olajszagú füst bugyog ki, fölé emelkedik a karosszériának és a meztelen hold rezzenetlen világánál nyom nélkül eloszlik. Fellép a nyitott első ajtónál, a sofőrnél megveszi a jegyét, leül ő is az ablak mellé. Az üvegen át bámulja a holdat, olyan valószerűtlenül idegen, mintha egy teljesen másik hold volna, nem ugyanaz, amelyiket eddig annyiszor láthatott, a régről ismerttől is hidegebb, magányosabb, pusztá kihalt kő, mint amilyen egyébként a valóságban.

tovább>>>

Bodó Csiba Gizella
A Napra bízta

Álmomban nincs korom
S nem szólítanak nevemen.
Hajnalban magamat keresem,
Hogy visszahozzam valakinek!

Álmomban mindig utazom,
Pörögnek köröttem útítársak
Mint kik járműre várnak,
Ébredéskor már nem jönnek velem.

A Hold halványan elsétál,
Csókot nem pecsétel homlokomra
A Napra bízta életre lehelésem,
A csillagok lehullnak takarómra!

Velence, 2014. 06-25

Kajuk Gyula
Gyöngybagoly etűd

Pufog a felhő,
mint gyermekkoromban
ha praktkerral vertem
a nagyszőnyeget,
durcás villámcsapat

Péter Erika
Medárd

Savanyú lesz a bor,
mert esik az eső.
Medárd napot írunk,
így ugye, érthető?
Ha a néphit
be fog válni,
ernyővel kell
szaladgálni,
negyven sáros
napon át, tapossuk
a pocsolyát.
Ha meg száraz
idő lenne,
minden termés
tönkremenne.

Pethő N. Gábor
Arcaink mögött

Arcom mögött,
egy előhívás közben
fényt kapott gondolat.
Meg szeretnék csókolni,
de elvesztettelek szemem elől.
Míg a Lánchídon átsétálok,
belekarolsz a hajnali csendbe.

Arcod mögött,
emlékem halovány képe,
rálöttyintetted a kávé,
aztán hajszárítóval kezdedben...
Meg szeretnél csókolni,
de elvesztettél szemed elől,
nincs az a távcső,
ami segíthetne rajtunk.

Debreczeny György
a szentek közbenjárását kéri

csak kitalálta de mégis mind igaz
a vége mindig az
hogyan el se kezdődik

ismerősöm az ismerőskereső
segítségével talált rá önmagára

a képen látható fiatalember
megtudta hogy nem sikerült a kép
helyette nagy feketeség

reszket a lelke
mert a delírium már csak ilyen
reszket az embernek mindene
pedig nem szállott rá madárka

mutatja okostelefonján
a napok számát
és a rendelkezésre álló
kolbász mennyiségét

sokan a temetőbe igyekeznek
mégis vannak akik élni akarnak
de hova lettek a toalettek?

két káromkodás között
szentmisét hallgat a rádióban
a szentek közbenjárását kéri
hogy rohadjon meg mindenki

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

6.

Hajnalanta fagyott, a kert fáit a földre hullatták az utolsó
leveleiket is. Az asszony becsomagolta éjszakára a krizantémokat,
reménykedett, hogy csak kibírják, míg eljön a Mindenszentek.

Nekik sokáig nem volt a temetőben halottuk. A kislány időnként
kérdte az anyját, hogy ők miért nem mennek a temetőbe. Este,
mikor Berti hazaért a munkából, Erzsike elmondta, hogy a gyerek
miket kérdez, miről beszél napközben. A kislány már ágyban volt
ilyen tájt, a behallatszó beszédből érezte, hogy a szülők közt
érezelmileg hogyan billeg a temető és a temetés, meg a halottakra való
emlékezés.

tovább>>>

Gligorics Teru
Harangok

Jöhetsz már, sötétség, omoljatok várak,
az én világom már tegnap eltemették,
siratók a torát talán meg sem ették,
viszket a tenyerem, hogy közéjük vágjak.

Élettárs, emberek, búzatáblák hullnak,
még alig hódoltam könnyeknek, a gyásznak,
a boldog keselyűk máris új sírt ásnak,

csap ki belőle
a tépett résen át
az eső megered.

Gyöngybaglyom lecsap
a végső pillanatban
még zsákmányul ejt
egy riadt egeret.

Elsimuló tollal
félszemét lehunyva
unottan nézi
a nyáregji vészt,
a lezúduló zápor
már nem az ő gondja,
a padlásablakomban
csendesesen emézt.

Bárdos László
Cső

Csőjártatokba terelt életfolyam.
Csavarmenetesek egyirányúak
csak bent vezet út agyafúrtak
hengeres perisztaltikus zárt rendszerek
rád zárva. Te beléjük. A vágy
csatornája szavak nyert ügy és fikció és
némi keverék célba ért. Csak így érhetsz célt.
Azután nincs tovább. Csak a számok.
Vagy aki elkezdte oktalan félelemmel
folytatta delíriummal. Keskeny – rázárva – a folyosó
a cella. Minden ezekben kering.
Izületek porckorongok inak
sanda körkörös labirintusa. Keresztmetszet.
Ott dől el a mozgás.
Belek hosszan elnyugtatva göngyölödvé
de csak egy a végük. Hanyatt-homlok előre
– sehonnan máshova nincs –
végiggurulni. Legyűr gördít sodor
az irreverzibilis emésztőrendszer.
Haladni. Kibukkanni. Ne tudd.

1933-2007

G. Ferenczy Hanna
IDEGEN VÁROS

Idegen város
ódon útjain
bolyongtam kusza
álmaimban én
zégzugos utcák
cúgos szegletén
a gázlángok már
lobogva égtek.

Mentem egyre
s nem tudtam hová
és meg-meg álltam
döbbenet, sután

testvérnek, koldusnak, kopott-inges úrnak...

Zúgatok, harangok, zúgatok az égig,
a langyos tejembe új alkonyt kevertem,
ha lehet, világom újra megteremtem,
s ha nem, akkor hajnal többé már nem rémlik...

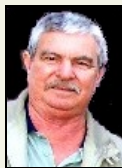

Karaffa Gyula
Végjáték

A kanapé előtt térdelsz.
Nem imádkozol, keresel
a régi fényképek között
valami fontosat. Ami neked.
Nem leled. Nem lelheted.

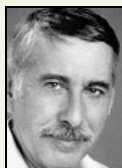
Halkan zúgnak a falak,
a szomszéd fát vág,
vagy halat pucol. Egyre megy,
úgysincs semmi dolgod vele.
Ráncos gyermek az este.

Csönd van. Csak benned kondul
meg egy néma há.
Mégsem mész még világga.
Itt lenne dolgod. Lusta vagy.
Futó há három üt paraszt.

Ricza István
Tücsköt-bogarat

Hogyha a versbe a sok tücsköt-bogarat beleírod,
még ne reméld, hogy egész biztosan úgy sikeres,
mert bizonyára csak ostobaságról szól a papírod,
kellene tán valamit mondani. Rajta, keress!

Ódor György
Hajótöröttek dala

A játékok mind messze mentek,
elgurult minden színes golyó,
szemeink előtt a vad tenger
elnyelte a sok kedves folyót.

A csónakkal kettesben ringunk,
mely a végtelen ölébe zár,
néha egy-egy csillag elindul
odafentről és mellénk beszáll.

Nem érhetünk már soha partot,
pedig érezzük, elérhető,
kielégületlenül harcol
velünk a hullám, rossz szerető.

néztem a furcsa
emberek után
mind ismerős volt
mégis idegen.

Egy kapualjba
űzött valami
sohasem érzett
delejes áram
s mert nem volt
semmi kabala nálam
ellenállni
nem tudtam sehogy.

Odabent csukott
ajtóra leltem
és elfogott
a páni félelem
- hogyan került rá
az én névjegyem
és ki van bent
ha én itt
kint vagyok?...

Mikola András: Zazaprti részlet.

Bányai Tamás
Símaszk

Amikor Andrew Wojtek, a polák (ahogy kevés barátja gúnyolta) a délutáni órákban kinézett háza ablakán, már egyetlen hópihe sem hullott az égből. Három napon keresztül szünet nélkül havazott, vastag hótakaróval borítva a várost, amelyben szinte teljesen megbénult az élet, annak ellenére, hogy a főbb utakról folyamatosan takarították a havat, ott még a járdákat is lesózták az akadálytalan közlekedés érdekében.

Andrew nem győzött hálálkodni, amiért annak idején Cleveland keleti oldalán, a St. Clair Avenue-n vette meg szerény méretű, öreg családi házat.

tovább >>>

Balogh Örsa
Lacika

Kreolbőrű kékszemű kedves kisfiú volt. Talán négyéves lehetett mikor először láttam. Én meg úgy tízéves forma. Kettőnk barátsága tulajdonképpen abban a pillanatban kezdődött, mikor elhozták

Evezz csak, evezz, evezz, evezz,
míg bírja a tüdőd, a karod!
Uram! Tudom, te ezen nevensz,
de nekünk a végső alkalom.

Kő-Szabó Imre
A váltókezelő

A keresztapám, anyám bátyja is, vasutas volt Orosházán. Közelebbről, váltókezelő. Egy őrházban laktak, melyet a vasút, a MÁV biztosított alkalmazottjának. Ez az őrház az állomás Békéscsaba felé eső részén állt, mellette volt a kiserdő. Legalább is ezt akkor, amikor én gyerek voltam, így nevezték. Csodálkoztam is rajta, miért ez a neve, ugyanis nem volt ott egyetlen fa sem. Lehetséges, hogy valamikor ez egy akácerdőt takart, mert ugye az alföldön leginkább honos az akác. Ültetni sem kell, nő magától, mint a gomba. Valószínű, egy hidegebb télen a karvastagságú csenevész fák a környező házak kályháiba vándoroltak, hogy enyhítsék az akkoriban hideg telek zordságát. Tehát, legelő volt az inkább, mint erdő. Keresztapámnak volt két tehene, mert ugye a vasút akkor gondoskodó volt, tehénistálló is tartozott az őrházhoz. Jól gondolkodott a MÁV, mert a vasutas a két szolgálati idő között, szabadidejében, hogy ne unatkozzon, tegyen valami hasznosat, tartson állatot, a saját hasznára.

[tovább>>>](#)

hosszú bemutatni. – Mi akkoriban Hidason bent a faluban, Kiss-
éknél voltunk lakók. – Anyám szíves szavára mindannyian betértünk
a házba, ahol nem csak helyvel, de süteménnyel is kínált bennünket.
[tovább>>>](#)

Sárközi László
A "Refleksiók" ciklusból.

...anyósom az első nap szemembe vágta:
"Senki vagy, itt nincs, soha semmi ne legyen,
ne gondold, bármi szavad lesz a családban!"

Hogyan érthetné meg, hogy magasból teszek
vagyonára (és arroganciájára),
páromra tarthatok igényt - a lányára,
bánt, hogy bármi mást elfogadjak, elvegyek,

bár a vagyonom kopott cipőm, nadrágom,
hogy a költészet tarthatott meg embernek,
szerelmem három évtizedig kerestem,
megtaláltam, ha késve is, de nem bánom,

hogy régen nem sérthet már semmi és senki,
mert költő fejedelmek nyomdokán járok
s gyökerek nélkül terebélyesedtem ki.

HELTAI JENŐ

Találkozás

El-elmegyek mellette némán,
Én nem nézek rá, ő se néz rám,
Hanem azért halkán, titokban,
A szívünk mégis összedobban.

Vérünk rég halott muzsikája!...
Emlékezünk egy régi nyárra,
Nevető szájra, könnyes szemre,
Valamikor volt szerelemre.

Hamar kihült sok balga vágyra,
Hamar elillant ifjúságra,
Gyér örömökre, sűrű bajra,
Valamikor szép szőke hajra.

Fehér-virágos almafákra,
Fekete, fájó éjszakákra,
Gúnyos, kegyetlen, buta szókra,
Utolsó csókra, első csókra.

Forró, sikoltó esküvésre,
Elfojtva égő szenvedésre,
Reménytelen vad búcsúzásra,
Azóta tartó néma gyászra.

Emlékezünk... s azt, amit érzünk,
Azt, amiért titokba vérzünk,
A szívünk legmélyére rejtjük
S egy óra múlva elfelejtjük.

Dal

Néha úgy néz rám, mint a jó barát,
Kivel közös a lelkünk bújja, gondja,
Ki tékozolva, biztatóan ontja
Szelíd szemének nyájas sugarát.
Néha úgy néz rám, mint a jó barát.

Állok előtte, mint a kis gyerek,

Dal

Az évek elmúltak mögöttem
S ami előttem van, nagyon kevés:
Néhány unott csók, fáradt ölelés.

És semmi, ami izgat és új,
Kipróbált jászol, megszokott alom,
Önönmagán kérődző nyugalom.

Hétköznapi egyformasága,
Amelyből mindig ugyanazt kapom,
Nincs tarka, ujjongó vasárnapom.

Járnak köröttem üde lányok,
Szemük kíváncsi, orcájuk pirul,
De szüzességük nem nekem virul.

És megy mellettem sok új asszony,
A teste márvány, a haja selyem,
De derekát már nem én ölelem.

És hallom új dalok zenéjét,
Hanem a dal, a bátor, buja, vad,
Nem az én elnyűtt lantomon fakad.

Az évek elmúltak mögöttem
S ami előttem van, nagyon kevés...
Csöndes elmúlás... csöndes temetés.

Dal

Negyven évig kínban élni,
Adósságban evickélni,
Mindig mindig másba fogni,
Végül szépen összerogyni.

Mégis mindig talpra-állni
Éjjel kávéházba hálni,
Nappal mindig álmodozni,
Soha semmit összehozni,

Bizonytalan, homályos, néma vágyban.
Ó, ha kezével simogatna lágyan!
Csak nézem őt... de szólni nem merek.
Állok előtte, mint a kis gyerek.

Néha úgy néz rám, mint az idegen.
Végigröpül a pillantása rajtam,
Mint sűrű füstben, szikrázó zsvajban
A gyorsvonat közömbös síneken...
Néha úgy néz rám, mint az idegen.

Ilyenkor úgy fáj az, hogy meg nem ért.
Ilyenkor úgy fáj, hogy hiába minden,
Ingyen gyöttrődöm, elpusztulok ingyen,
Ő sohse fogja tudni, hogy miért?
Ilyenkor úgy fáj az, hogy meg nem ért...

Néha úgy néz rám, mintha sejténé,
Hogy ő az édesem, hogy ő a szépem,
Hogy szeretem a gyötrelmek tüzeiben
S megyek, megyek az elmulás felé...
Néha úgy néz rám, mintha sejténé.

Én hallgatok és ő tovább siet...
Mint, aki zordon szakadékbba nézett
S a lesben álló, fekete enyészet
Szédületéből életre ijedt...
Én hallgatok és ő tovább siet.

Egy asszony keze

De jó egy kis kezét
A kezünkbe fogni,
A karcsú ujjakra
Szavakat lehelni,
Csókokat dadogni,
A finom ereken,
Mint kék tengereken
Kábulásba veszve,
Elhajózni messze,
Sehol meg nem állni,
Folyton jönni, menni,
végül partra szállni,
Végül megpihenni
Rózsaszín szirteken
Koráll-szigeteken,
Az éles körmökön,
örök örömökön.

Ó, áldott asszonykéz,
vagyak forralója,
Gondok altatója,
Izzó homlokomon
Hűvös fehér pólya,
Drága élő bársony,
Te maradj a társam,
Örökre, örökre.
Mikor sirdogálok
Könnyem te töröld le,
Te szoríts marcangolj,
Ha lázad a vagyam,
Mikor valami fáj,
Te simogass lágyan,
S halottas órámon
Bus szemfedő selyme,
Te hullj takarónak
Megtört két szememre,

Ma hevülni, ma kihülni,
Közbe szépen megvénülni,
Ellankadni, elhallgatni,
Mindig másnak helyet adni,

Vén bűnöket szánni-bánni
És az útból félreállni
A jövődön keseregni
És a multat nem feledni

Néha titkon egyet sírni,
Néha egy kis verset írni,
És kínlódni és szeretni...
És örökké reménykedni.

ÉLETRAJZ

Dal

Az életem javát már eltemettem,
Az ifjuságom elmaradt mögöttem,
Mint vén koldus mögött a sánta eb,
A maradékból éldegélek holtig
S ha meghalok, ki mondja majd, hogy volt itt
Valaki, százezreknél becsesebb?

Ki mondja? Senki. Senki meg nem értett.
Igaz mértékkel nekem sose mértek,
Megcsaltak és kifosztva állok itt,
Ki bánja? Mindegy. Nem fáj. Nem panaszlom,
Hogy múzsám és a többi csókos asszony
Másoknak adta legjobb csókjait.

Rablók, hódítók, költők és királyok
Nyüzsögjete! Én csöndben félreállok,
Nem izgat vágy és nem hevít a hit,
Oda nem adnám semmiért nyugalmam
És csak magamnak dúdolgatom halkan
A bölcs lemondás fanyar dalait.

Mikola András: Zaza part.

Párizs, Párizs

Párizs, Párizs, drága város,
Most feléd visz a vonat
Odakint a német földre
Ráborult az alkonyat.

Idebent a szűk kupéban
Homályosan ég a gáz

Asztalfiók*Osvát Ernőnek ajánlom*

Van egy pár régi levelem
 Bezárva egy fiókba.
 Van egy pár régi levelem,
 De elolvasni nem merem,
 Csak őrzöm évek óta.

Ott fekszenek némán, fakón,
 Örök homályba rejtve.
 Elmúlt fölöttük sok-sok év
 És mennyi név és mennyi hév
 Itt nyugszik elfelejtve.

Húgom, barátom, szeretőm...
 Hány fényvesztett írás!
 Az öröm bennük oly kevés,
 De mennyi, mennyi szenvedés
 És búcsúzás és sírás!...

Emlékeim kriptája ez,
 Bent hosszú sorba, holtan:
 Eskü, hazugság, szerelem
 És néhány hajsza lág, selyem
 S az ifjú, aki voltam.

Van egy pár régi levelem,
 De ezzel is törődjek?
 Egy este koporsóm felett
 A kegyelet vagy gyűlölet
 Majd összetépi őket.

Mert dalaimnak

Mert dalaimnak azt a részét,
 Mely túlnyomónak mondható,
 -Minek tagadjam gyöngeségem-
 Kegyedhez írtam, kis Kató.

És dalaimnak az a része,
 Mely túlnyomónak mondható,
 Kegyednek semmiképp se tetszett,
 Sőt visszatetszett, kis Kató.

Igaz, hogy önt tegezni mertem,
 Ami botránynak mondható,
 Mert önt csupán magáznom illik,
 Vagy kegyedeznem, kis Kató.

De dalaimnak azt a részét,
 Mely túlnyomónak mondható,
 Mégis szívemből szívhez írtam,
 Az ön szívéhez, kis Kató.

Hogy ön hideg maradt s kegyetlen,
 Már ez malőrnek mondható,
 Ha bánatomban meghalok most,
 Magára vessen, kis Kató.

Magára vessen, ha belőlem
 Más nem marad meg, kis Kató,
 Mint dalaimnak az a része,

És egy bécsi üveggyárnak
 Bősz vigéce magyarul.

Egy sarokban összetörve
 Gubbasztok és olvasok
 Jobbról-balra elmaradnak
 Mellettünk a városok.

Néha-néha ki-kinézek
 A homályos ablakon,
 Odakint a vak sötétség,
 Merre járunk, nem tudom.

Néha-néha föl villámlik
 A sötétből némi láng,
 Ott egy messzi pályaudvar
 Enyhe réve vár reánk.

Zsebre vágtam már a könyvet,
 Nem látom már a betűt,
 Egyre zordabb, egyre mélyebb
 Nagy sötétség mindenütt.

Sziporkázva száll a szikra
 A mozdonybul fölfelé,
 Alig csillant, alig villant,
 A sötét éj elnyelé.

Már a bősz vigéci ajkon
 Elnémult a bölcs beszéd,
 Szundikálnak mind a hányan
 A kupéban szertesztét.

Tán magamban vagyok ébren
 Az egész nagy vonaton
 És a szívem dobogását
 Mosolyogva hallgatom.

Ó, nem tudja senki, senki,
 Hogy mi nékem ez az út,
 Ifjuságom városába
 Röpít vissza a vasút.

Szívemen egy régen érzett
 Édes érzés átson
 Ujra látlak, drága Párizs
 Én szerelmes városom.

Ahol egykor ifju voltam...
 Mulatságos ez a kor
 Melynek semmi a dicsőség
 Rózsaszínû a nyomor.

Régi, édes nyomoromnak
 Szép tanyája, drága hely,
 Amit benned átszenvedtem,
 Nem felejttem soha el.

Átszenvedtem minden módon,
 Minden téren és mezőn
 Szerelemre szomjuhozva
 És kenyérre éhezõn.

Mégis, mégis, milyen szép volt
 E hatalmas koplalás
 (Azóta is koplaltam már,
 De ez, isten tudja, más.)

A másik

És szólt a nő:

"A hajam ében,

És lágyabb, mint a lágy selyem,

És itt a szívem közepében

Ujjong a boldog szerelem.

Tied a testem, tied a lelkem,

Te vagy az első, akit öleltem,

Boldog vagyok, mert a tied vagyok..."

S a férfi szólt:

„A másik elhagyott.”

És szólt a nő:

„Piros az ajkam

És harmatosabb, mint a rózsza kelyhe,

És végigfut az üdvök üdve rajtam,

Mikor így tartasz forrón átölelve.

Szemem sötétebb, mint az égbolt,

Mikor a fergeteg zavarja...

Oh, mondd, a másik szintén szép volt?

Fehér a válla? Gömbölyű a karja?

Tudott-e súgni-búgni szintén,

Tudott-e édes csókot adni,

Meghalni karjaidba, mint én

És új gyönyörre föltámadni?

És lángolt, mint a nap?

Szelíd volt, mint a hold?"

S a férfi szólt:

„A másik csúnya volt.”

És szólt a nő:

„És mégis nappal, éjjel

Sóhajtva gondolsz vissza rája,

Amellyel az enyém nem ér fel,

Mi volt a titka, a varázsa, bája?

Miben oly nagy, dicső, elérhetetlen?"

S a férfi szólt:

„A másikat szerettem!"

Kérdőív

Mikor elnémul megkínzott szived,

Eléd teszik a nagy kérdőívet.

Mit mozdulatlan ajkad elsóhajt,

A láthatatlan jegyző jegyzi majd.

Mit fogsz felelni -- mert felelni kell! --

Az életedet hol hibáztad el?

Hol kanyarodtál balra jobb helyett?

Felelj! Tudod az átkozott helyet?

Ha menned adná isteni csoda,

Mondd: visszamennél még egyszer oda?

Vesztett fejszének hajszolva nyelét,

Az út robotját újra kezdenéd?

Míg űz a vágy és sarkantyúz a gond,

Megfutni mernél még egy Maratont?

Mindaz mi hitvány, hazug, és hamis,

Végigcsinálnád, mondd, másodszer is?

Akkor mindig újabb vággyal

Kínzott minden pillanat,

Mégis, mégis milyen szép volt,

Hogy a vágy csak vágy maradt.

Fájt a szívem, sóhajtoztam,

Amit sirtam, nem kevés,

Mégis, mégis milyen szép volt

Az a sok, sok szenvedés.

Hogy lobogtam, hogy reméltem,

Büszke voltam és mohó.

Drága város, benned újra

Nyomorogni volna jó.

Nyomorogni ifju szívvél,

Hévvél, tüzzel, lelkesen,

Sajnos ez a nyomorúság

Nem tér vissza sohasem.

Igy gondolok most a multra,

Féltékenyen, irigyen,

Jöhet még rám nyomorúság,

De az más lesz, nem ilyen.

Nem ily vidám, csillogó, szép,

Könnyű, mint a szappan-hab,

Közönséges nyárspolgári,

Minden másnál súlyosabb.

Odakint a szürkületben

Esik eső, szél üvölt,

Elöttem a sáros Párizs,

Ó, köszöntlek, drága föld.

Az, akit most újra látsz itt,

Aki távol volt soká,

Ma már nem az ifju költő,

M

Öregúr

1.

Most, hogy napom nyugatra hajlik,

És életem már alkonyul,

Szeretnék lenni, ha lehetnék,

Nyájas, nyugodt, bölcs öregúr.

Gyapothajú, gyapotszakállú,

Csöndes, lehiggadt Mikulás,

Csak mesemondó drága bácsi,

Jó nagyapó csak, semmi más.

Jó nagyapó, ki ül pipázva,

Ráncos kezében estilap,

Csontkeretes pápaszemére

Rásüt az áldott pesti nap...

2.

Ez volna szép! Így ülni csöndben,

Így munka nélkül, szabadon,

Szerény nyugdíjra támaszkodva

A ligetben a fapadon.

Így ülni. Nézni. Mit? A semmit.

Miért? Miért? Új célokért? Avagy
Azért, hogy eljuss oda, hol ma vagy?

Hogy elfelejtve minden régi kint,
Rimánkodhass és harcolhass megint?

Ezért a díjul zsugorin kimért
Keserves, édes, pici életért?

Az én kutyám

Van egy kutyám, közönséges fajta,
Semmi úri, semmi szép nincs rajta,
Farka lompos, tekintete mérges,
Nem konyít az előkelőséghez.

Nem tudom már, hogy kerültünk össze,
Rossz sorsát az enyémhez kötözte,
És azóta igaz szeretetben
Együtt élünk boldogan mi ketten.

Egy a mással megférünk mi szépen,
Cigánylélek ő is, mint én éppen,
Lusta, léha, könnyelmű is, mint én,
S gyűlöli a szájkosarat szintén.

Éjjelente, amikor a hold süt,
Elkószálunk az utcákon együtt,
Én hallgatok, ő se ugat közbe,
Nem is veszünk soha, soha össze.

Mikor aztán ágyba dőlök reggel,
Odasímul hozzám szeretettel,
Szemembe néz, azt kérdezi aztán:
"Miért is vagyunk oly bolondok, gazdám?"

Kicsiny asztal magányos sarokban,
Szőke szép lány arcképe van ottan,
Szőke szép lány, édes tavasz-álom --
Látod kutyám ez az ideálom!"

Rá se nézek, csak titokba néha,
Nem kell neki a szegény poéta...
De ez a tárgy elkoptatott, régi,
Ugye, kutyám, ne is szóljak néki?

Továbbra is hadd szeressem lopva
Azt a képet abba a sarokba,
De annak a képnek az adója,
Ugye, kutyám, sohse tudjon róla?

Már én, kutyám, megmaradok véled,
Hiszen oly szép ez a cigányélet,
Gyakorta bús, néha-néha víg is,
Ugye, kutyám, meg leszünk mi így is?

Mikola András: Nagybányai táj.

Messzi plakáton a betűt.
Fűt-fát, virágot, őszi lepkét...
S a múltat látni mindenütt.

Nézni a parkot, a világot,
Egy arra járó régi nőt,
És ráismerni... Szép leány volt
Vagy ötven évvel ezelőtt.

Halál

Hogy elpusztultam nyomorultan,
Azt is neked köszönhetem,
Áldjon meg érte a teremtó,
Idjon meg, édes gyermekem.

Ha majd ott fekszem kiterítve
A hideg márványasztalon,
Jussak eszedbe szőke szentem
Én édes, gyilkos angyalom.

Olvasd el azt a gyászjelentést,
Amelyet minden lap kiad,
Hogy egy tehetséges riportter
Mehalt egy szőke lány miatt.

A szívverés megszűnt örökre
Nem működik tovább az agy...
Te emlegesd majd büszke szívvel,
Hogy az a szőke lány te vagy.

Halálomat ne vedd szívedre:
Oh, sok nagy ember halt meg így,
Hogy megsírass, azt sem kívánom,
Te csak maradj örökre víg.

Van egy derék orvos barátom,
Aki miatt csináltad ezt,
Az helyetted is megsírat majd,
Mikor engem boncolni kezd.

Casanova

Száz éve most, az erkölcsös csehek közt
Szemét lehunyta egy vidám legény,
Fölváltva volt ő koldus, úr, író, hős,
Tiszt, pap, bűvész, kém, gazdag és szegény.
De bármi volt is, bármily állapotban,
Aján örökkön pajkos szó fakadt,
A nagy Jacopo Casanova volt ő
S mindig szerelmes volt a nagy Jakab.

Maga megírta sok nehéz kötetben
Kalandjait (nevekkal) sorra mind,
Ez immorális és ledér iratba
A jól nevelt lány bele nem tekint.
Megírta híven, hogy csent, hogy csatázott,
Hogy volt az ólmok börtönébe rab,
De a börtönben, mennyben és pokolban
Mindent szerelmes volt a nagy Jakab.

Olasz, görög, német, hollandus, angol,
Lány vagy menyecske, mindegy volt neki,
Heléna, Róza, Toionon, Tereza
Báját e mű lelkesen hirdeti.
S bármerre járt: Velence, Moszkva, Párizs

Tisztelt vidéki kollégáim,
kiket személyem érdekel,
kik verseikkel Duna-Szekcsőn
csinos eredményt értek el,
szegény fejemnek nekiestek,
mert nem vagyok elég magyar,
s mert nem daloltam még a földről,
mely ápol és mely eltakar.

S mert nem daloltam nagymamámról
és nagyapámról eleget,
ellenben glóriába vontam
könnyelmű "nőszemélyeket":
reám rohantak vad haraggal,
hogy dalaiban nincs morál,
s karakterem minden bizonynal
mesésen gyöngé lábom áll.

És mert a múzsám nem magasztos,
márványba vésett nőszemély,
hanem egy pajkos, sikkes asszony,
ki csókolózik, kacag, él,
a lakjegyzékből kikeresték,
ki ő, mi ő és hol lakik?
S ha bekopogtat kis szobámba,
hát ott marad-e hajnalig?

Tisztelt vidéki kollégáim,
miért ez indiszkréción?
Önök is több ízben megírták,
hogy élni szép, szeretni jó.
Szép asszonyoknak udvarolni
mégis csak inkább valami,
mint elvonulni a világtól
és műszerelmet gyártani.

Aztán, hogy engem a múzsához
plátói érzés kötöz-e?
Tisztelt vidéki kollégáim,
ehhez nincs senkinek köze.
Én nem vagyok kíváncsi arra,
hogy kik szerették önöket,
s ha önökhöz betért a múzsa,
hát volt-e abban köszönet?

Ha kihűlőben lesz a szívem,
s tisztelt agyam lágyulni fog,
én is családi gyönyörökről,
s a nagymosásról dalolok.
Tisztelt vidéki kollégáim,
majd akkor adjanak kezet,
és iktassanak be a céhbe,
ha én is impotens leszek.

Szított szivében újabb vágyakat,
Kocsin, gyalog, hajón, lovon, ladikban,
Mindig szerelmes volt a nagy Jakab.

Volt felesége, meghalt, elsiratta,
Vett másikat s melléje szeretőt,
Csókolta azt, kiért a szíve lángolt,
Reggel, ebédnél, este, délelőtt.
Nem volt tüzes szívének semmi sem szent
És ujjongott, ha új kaland akadt
Gyermekkorában, ifjan és elaggva,
Mindig szerelmes volt a nagy Jakab.

Száz éve most, hogy meghalt, eltemették
Az erkölcsös csehek közt valahol,
Sírja fölött bizonynal rózsák nyílnak
S a bokorban fülemile dalol.
Bár sose tért meg, nem hagyta nyugodni
A szív, e nyughatatlan húsdarab:
Az isten megbocsátja bűneit, mert
Mindig szerelmes volt a nagy Jakab.

Ősz

Szürke ég, ősziés...
Ősz, ősz ne siess!
Ne kergesd el a nyarat,
a meleg fényt, sugarat.

Süss ki még, nyári nap,
simogasd az arcomat,
melengesd a szívemet,
míg az ősz eltemet.

Vidíts még vadvirág,
míg enyém a vad világ.
Tudom én, érzem én,
nem sokáig lesz enyém.

Szürke ég, szürke vég,
be jó volna élni még!
Nem lehet, nem lehet,
sötét árny integet.

Sötét árny, néma váz
bűvöl és babonáz.
Kérdezem, nem felel,
integet csak, menni kell.

Fogy a fény, fogy a nyár,
hideg szél fujdogál,
hideg szél, ősziés...
Ősz, ősz ne siess!